

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra En Politiker

Citation: Brandes, Edvard: "En Politiker", i Brandes, Edvard: *En Politiker*, P. G. Philipsen, 1889, s. 93. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_04-shoot-idm140632370656752/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: En Politiker

nogensinde før. Hun ser, idet hun gaar gennem Salen, den lille blege pudrede Dame ligge med halvtillukkede Øjne helt ind i Armen paa Løjtnant Walter; han næsten bærer hende, pressende hende imod sit Legem, medens han hvisker ved hendes Øre. Det stak Margrete i Hjertet; hun følte den hadefuldeste Misundelse mod den pudrede Kokette, mod Løjtnanten, Kusinerne, de Unge der morede sig saa hensynsløst, mod alle, alle — hun kunde ønsket at dræbe dem alle i det Sekund, hvor hun med Blikket sagde Farvel til det Hele; saa smuttede hun uden Adieu til Vært og Værtinde ud i Forstuen, hvor den glatragede Tjener konverserede en køn Stuepige, der skulde hente den grimme Frøken.

Margrete spurgte, om hendes Vogn var kommen.

»Frøknens Vogn? Maa jeg spørge, hvortil?»

»Til Falkoneralléen«, fremstammede Margrete, »det er en Droske.«

»Aa, en Droske; jeg syntes der for lidt siden kom en Droske. Nu skal jeg se.«

Han lukkede forsigtigt et Vindue op paa Klem — han vilde ikke forkøle sig i den skarpe

Natteluft — og raabte efter Drosken til Falkoneralléen. En hæs Brændevinsstemme svarede javel.

Derpaa hjalp han med en aandsfraværende Mine Margrete Kaaben paa og lukkede med en uforskammet Høflighed Entrédøren op for hende.

Hun styrtede ned ad Trappen og ind i Drosken. Med en arrig Ed hyppede Droskekusken paa sin magre Krikke; han var inderlig ked af denne lidet indbringende Natur.

Men inde i den snåvsede Droske sank Pigebarnet sammen som en Klud. Hun græd med en forfærdelig Hulken, saa hendes Legem rystede i Krampe, idet hun gentog de hundrede Gange: aa Gud, aa Gud! med en febersyg Stønnen. Hun tænkte ikke paa det Oplevede, hun følte det blot som en uoprettelig Skam, og hendes Liv syntes hende uigenkaldeligt forspildt.

Saadan blev hun ved at hulke og stønne den lange Vej ud til Falkoneralléen, medens Drosken skumplede hende frem med en Bragen, der lød som Torden i den stille Nat og heldigt overdøvede hendes voldsomme Graad.

Dog da Vognen holdt udenfor hendes Hjem, rettede Margrete sig med et pludseligt Kast. Taarerne forsvandt fra hendes blege Ansigt, og